

Til Indenrigs- og Boligministeriet

HØRINGSSVAR

Dato: 23. februar 2021

Kontor: Sekretariatet

Sagsbeh.: KWS

Høringssvar til lovforslag om ændring af lov om almene boliger m.v., lov leje af almene boliger og lov om leje (Tidligere hårde ghettoområder, som er omfattet af en udviklingsplan).

Rådet for Etniske Minoriteter (REM) skal indledningsvis bemærke, at det er positivt, at der er vilje til at løse problemerne i de udsatte boligområder, men finder, at nogle af redskaberne som Indenrigs- og Boligministeriet foreslår i nærværende lovforslag er problematiske.

Der har i mange år været rådets anbefaling, at man griber til boligpolitiske løsninger på integrationsproblematikkerne. Boligområderne er helt centrale i den forbindelse, fordi man ved at regulere på boligpolitikken rent faktisk kan ændre noget ved at justere og styre beboersammensætningen på en måde, der er ansvarlig og bæredygtig, blandt andet ved at forsøge at få flere beboere med længere uddannelsesbaggrund og tilknytning til arbejdsmarkedet til at flytte til boligområdet. Dette vil få indflydelse på den sociale sammensætning og på den måde være med til at vende udviklingen.

Som rådet fremhæver i sine anbefalinger om udsatte boligområder, er der et problem med hele retorikken omkring de udsatte boligområder, som i selv bidrager til en stigmatisering af områderne og dets beboere. Ved at bruge ordet ”ghetto” og ”hård ghetto”, adresseres problemerne til hovedsageligt at være et spørgsmål om etnicitets- og kulturforskelle. Dette mener rådet kan have en direkte kontraproduktiv effekt. Når den danske regering udarbejder offentlige lister over socialt udsatte boligområder og navngiver dem ”ghettoer”, er der tale om en politik, der hænger områdernes beboere ud, og som bidrager til at udstille de socialt udsatte områder som adskilt fra resten af samfundet. Det bidrager i sidste ende til virkeliggørelsen af en selvopfyldende profeti. Når man så oveni anvender etnicitet som et kriterium, og ydermere opsætter særlige regler, straffe og indsatser for netop de områder, er man med til at øge stigmatiseringen af områderne og dets beboere og er i virkeligheden med til at opretholde et parallelsamfund. Dette tilskynder ikke ressourcerstærke borgere til at flytte derhen og fastholder i stedet en retorik med et ”dem” og ”os”, som er stærkt bekymrende for integrationsarbejdet.

Rådet finder, at det er meget problematisk, at det i lovforslaget foreslås, at der gives mulighed for at fastholde en udviklingsplan i et boligområde, der er inde i en positiv udvikling og som på den baggrund ikke længere opfylder kriterierne for at udgøre et hårdt ghettoområde, jf. almenboliglovens § 61 a, stk. 1. Med den konsekvens, at boligområdet derfor fortsat skal gennemføre en målsætning om at nedbringe andelen af almene familieboliger til under 40 pct. inden den 1. januar 2030 ved afhændelse af boliger til private investorer og ommærkning til ungdomsboliger. Det er rådets holdning, at man ikke kan straffe sig til bedre integration. Udsatte boligområder skal derimod løftes og ikke straffes.

Fastholdelse af udviklingsplanerne i en situation, hvor det er lykkedes for at boligområde at komme af ghettolisterne har voldsomme konsekvenser for et boligområde generelt, idet det drejer sig om både nedrivning af beboernes hjem og afhændelse af almene boliger til private investorer, hvilket formentlig vil føre til drastiske huslejestigninger. Det er derudover meget voldsomt for de enkelte familier at blive flyttet mod deres vilje fra deres

vante omgivelser. Det kan skabe stor uro og utryghed i en familie, hvilket igen kan modarbejde mulighederne for at mobilisere overskud til at bringe sig tættere på arbejdsmarkedet og uddannelse hos de enkelte familiemedlemmer. Det vil i praksis reelt betyde, at det ikke ”kan betale sig” at løfte beboere, der bor i et udsat boligområde i forhold til beskæftigelse, uddannelse og kriminalitet, da boligområdet uanset positive ændringer vil blive ”udviklet” med nedbringelse af almene familieboliger til følge. Det har efter rådets opfattelse en markant social og minoritetsetnisk slagside, da netop disse beboere ikke vil kunne blive boende ifølge de udviklingsplaner, der laves i dag i områder som Mjølnerparken, Gjellerup og Tingbjerg, hvor man laver familieboligerne om til studieboliger og genhuser beboerne andre steder. Hvis beboerne har sociale problemer, så vil problemerne flytte med. Det er en måde at flytte rundt på sociale problemer, der på den lange baner ikke løser de sociale problemstillinger. Det er en meget kortsigtet integrationsløsning.

REM anbefaler, at man i stedet styrker de boligsociale helhedsplaner, der er et vigtigt redskab til at skabe en koordineret indsats for at løfte udsatte områder. De fremmer lokale sociale aktiviteter, det lokale demokrati, skaber tryghed, understøtter samarbejdet mellem skole og politi. Alt dette styrker beboernes tilknytning til både uddannelse og arbejdsmarkedet og dermed en vigtig brik i kampen om at løfte områderne ud af de sociale problemer. Medarbejdere i de boligsociale helhedsplaner fungerer som bindeled mellem kommunen og områdets beboere. Rådet mener, at dette bindeled er afgørende for at komme de sociale problemer i områderne til livs. De boligsociale medarbejders primære funktion er at være de overordnede tovholdere, når det gælder de frivillige initiativer, mobilisering af beboerne og brug af de fysiske faciliteter i området.

REM anbefaler også, at man fremmer en mangfoldig beboersammensætning og dropper etnicitetskriteriet i kategoriseringen af udsatte boligområder, idet problemerne ikke løses ved at stigmatisere beboere med minoritetsbaggrund. Der skal i stedet arbejdes målrettet på at øge beboernes socioøkonomiske forhold samtidig med fleksibel og intelligent boligudlejning og ved at renovere områderne, så de er attraktive for f.eks. mindre virksomheder og får beboere med længere uddannelser og tilknytning til arbejdsmarkedet til at flytte til boligområdet og lave tiltag, der fastholder ressourcestærke beboere i områderne. Og dette skal gøres uden at bruge etnicitet som negativ markør.

Rådet anbefaler, at den allerede eksisterende fleksible udlejning i udsatte områder, hvor folk i arbejde og under uddannelse får fortrinsret på ventelisten, udvides. For eksempel skal unge, der er i uddannelse eller i fast arbejde og ønsker at flytte hjemmefra have fortrin til en bolig i det kvarter, de er vokset op i. Dermed benytter man aktivt et uddannelsesmønster, hvor stadig flere unge får taget kompetencegivende uddannelser til at ændre beboersammensætningen samtidig med, at man får fremdraget og udnyttet de gode unge forbilleder i de udsatte områder.

Styring af problemerne fås hverken med gulerod eller pisk. Området skal gøres attraktivt for alle kommunens beboere – ikke kun én slags, idet dette blot vil flytte ”ghettoen” til et andet sted.

Med venlig hilsen

Halima El Abassi

Forkvinde for Rådet for Etniske Minoriteter